

Fenyvesi Ottó

Kileng a tó

Péterfy Gizella emlékezetére

Az élet mindig akkor fejeződik be,
amikor kezdeni volna jó,
ettől lesz olyan átkozottul ünnepélyes a halál.
A februári vihar kicsit elcsendesült a temetőben,
koporsód fölött eső szitált némán,
hiába a tiszteletes nyugtató szava,
hogy szép életed volt,
az angyallal fölötted, mögötted.
Az öbölben szakadt az eső,
aznap kilengett a tó.
Vitorlacsörlők rúgkapálását véltem hallani,
vagy a föld eresztékeinek jade hangszilánkjait?
Túlvilági zene kísér szíved holt partjain,
királynői anyabárka Kő Pál szirtjei között.

Aznap kilengett a Balaton,
mindig is kilengtünk körülötted, ha a pályádra álltunk,
ha beléptünk a kenesei kiskapun,
vagy a Bucsinton henyéltünk a fűben, a műtermed előtt.
Az egész hegy a te otthonod volt,
a pásztorokkal együtt, akiknek
lámpást vittél ordáért cserébe.
Festményeden, a szobánk falán,
a bucsini házad ablaka előtti fennsík,
mint valami zöld kráter sápadoz,
nappali holdfény,
szakadék a lét és nemlét között.
Kővé dermedt kecskéidet, a kakasodat
már nem falja fel a medve,
nem vágunk már fát a Bucsinban,
talpunkat sem mossa Küküllő,

FENYVESI OTTÓ (1954) az MTA VEAB szervezőtitkára. A Balaton északi partján, Lovason él.
Legutóbbi kötete: *Halott vajdaságokat olvasva* (zEtna, 2017).

nem lesz már jógázás az út közepén,
Veszprém és Parajd között,
sóvidéki lebegés.

A mennyei Jeruzsálemben
te már az Úr színe előtt állsz,
nem csodálkoznék, ha őt is kibillentened,
lehet ennek előszele volt az a ciklon,
amikor kilengett a tó.

A barátok elvesztését nem ússzuk meg szárazon,
tehetetlenül állunk, az idő visszafordíthatatlan –
koordinátája mentén hiába is próbálunk elindulni
visszafelé.

Éppen hívni akartalak a halálod előtti este,
talán mert az M4-es kelenföldi végállomásán,
egy utcazenész Bob Dylant játszott,
– *Knockin' On Heaven's Door* –
mindig azt képzeljük, lesz még idő,
pedig már dörömbölünk a mennyország kapuján,
a mennyei Jeruzsálem kapuján.

Mert ónos idők járnak:

A Hard Rain's A-Gonna Fall.

Az volt az utolsó földi estéd,
péntek reggelre leereszkedett
az a sötét felhő, és nem tágít.

Igazándiból itt véget érhetne a gondolat,
de utalnék még a mosolyodra,
bár aligha férne bele a versbe,
elvész majd megkerül,
ahogy a testet elnyeli a föld.

Kileng a tó, ez mindent elmond rólad,
te voltál a vitorla, a hajótest,
a tető, a fal,
olykor ziláltan, de mindig derűsen,
beszakíthatatlan fedél,
ha leégett házad, újraépítetted,
amíg a szíved el nem árult.

Kileng a szív, kileng a tó,
és aztán? Mi jöhet még?
A világ bölcsessége Isten előtt merő oktalanság.

Az írás végpont,
ahonnan visszatérhetünk,
de hova is egyáltalán?
Megyünk, ahova lábunk visz,
de egyre kevesebb a hely,
a barátok sorban el,
ki hitte volna, hogy csak ennyi?
Vagy valamivel több,
ahogy a csend összezárul körülötted,
kísér a reformátusok életigenlő siratóéneke,
festményeiden átrendeződnek a színek,
a Bernáth Auréltól tanult fények,
esztendők múltán senkinek fogalma sem lesz,
kik voltunk, amikor azt a delejes
bucsiní krátert megfestetted
és a hátuljára ráírtad, végleg a miénk,
azt tőlünk vissza már nem veszed.

Bajt sose kerestünk,
lett mégis mindig valahonnan,
lám most is, helyrehozhatatlanul,
a sötét vízre lassan sűrűn font háló terül.

